

Edward Henry O'Neil -roepnaam Edward- wordt geboren op 21 juli 1925 in North-West Arm, Nova Scotia.

De North-West Arm is een zeearm van 3,5 kilometer lang die deel uitmaakt van de haven van Halifax in Nova Scotia.

Hij is de zoon van Henry Marshall O'Neil en Rose Marion O'Neil, geboren Grant. Henry heeft één broer en vier zussen. Er wordt thuis Engels gesproken en het gezin bezoekt de Church of England.

Henry heeft basisonderwijs gevolgd tot en met Grade 9. Met 14 jaar is hij aan het werk gegaan.

Op 12 april 1944 meldt hij zich in Halifax aan voor actieve dienst in het Canadese leger. Hij vertelt dat hij het laatste anderhalf jaar heeft gewerkt in de houtzagerij van M.R. Chappell in Sydney, Nova Scotia.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog, voerde het lokale bedrijf van M.R. Chappell cruciale bouw- en defensie gerelateerde projecten uit rond Sydney Harbour, dat diende als een vitale uitvalsbasis voor de geallieerde marine.

Voor Edward definitief ingelijfd wordt willen de keuringsartsen hem zien. Het standaardformulier vermeldt: lengte: 1,63 m; gewicht: 59 kg; bruin haar, bruine ogen. Edward meldt dat hij vaak last heeft van een 'loopneus'. Een extra controle hierop geeft echter geen bijzonderheden. Men vindt hem geschikt voor alle diensten. In een interview na zijn eerste weken worden wat meer persoonlijke gegevens bekend. Hij blijkt gitaar en harmonica te spelen. Verder lijkt hij erg handvaardig te zijn want Edward wordt aanbevolen voor een opleiding tot schoenhersteller.

Voor Edward volgt, na een paar weken districtsdepot, de overplaatsing voor de basistraining in Yarmouth, Nova Scotia. Voor de vervolgtraining vertrekt Edward naar Camp Aldershot, Nova Scotia. Na afronding van de standaard trainingen heeft men besloten de vaardigheden van Edward gericht verder te ontwikkelen.

Half augustus '44 wordt hij overgeplaatst naar Camp Barriefield in Ontario, een trainingscentrum voor diverse, militair nuttige, specialiteiten. Officieel staat deze basis te boek als: Canadian Ordnance and Electrical and Mechanical Engineering Training Centre (CO&EMETC). Edward wordt ingedeeld bij de groep die een 'schoenhersteller' cursus gaan volgen. Eind oktober kwalificeert hij zich als 'schoenmaker categorie 'C' en gaat terug naar Camp Aldershot.

Hier krijgt hij twee weken extra verlof, aangevuld met inschepingsverlof en twee extra reisdagen. Het inschepingsverlof geeft al aan dat voor Edward de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk (VK) is gepland. Half december '44, net gepromoveerd tot Acting/Corporal, verhuist hij naar Camp Debert, Nova Scotia, waar alle troepen die vanuit Halifax zullen vertrekken, worden verzameld. Op 18 december '44 gaan duizenden manschappen samen met Edward aan boord van een troepenschip dat hen naar het VK brengt, op 25 december '44 gaan ze aan wal.

Ingedeeld bij een aanvullingseenheid zal Edward ruim een maand op Britse bodem blijven. De Canadese eenheden hebben zware verliezen geleden en aanvulling is dringend gewenst. Op 10 februari '45 komt de eenheid met Edward aan in Antwerpen. Voorlopig nog ingedeeld bij een aanvullingseenheid wordt Edward op 19 april '45 ingedeeld bij het Algonquin Regiment. Op 28 april '45 wordt hij uitgeschreven bij die eenheid met de notie: 'Died of Wounds' (aan verwondingen overleden)

Om iets te weten te komen van wat Edward nog heeft ervaren geeft het oorlogsdagboek van het regiment iets opheldering.

In april '45 is het regiment op Nederlands grondgebied. Via o.a. Millingen en Lochem gaan ze richting Bornerbroek. (4 april '45) De bevrijding van Wierden wordt zwaar bevochten. De opmars gaat verder op Duits grondgebied. Esterwegen wordt bereikt op 11 april '45. Het Küstenkanaal is voor de Duitsers een prima verdedigingslinie. De oversteek en het vormen van een bruggenhoofd aan de noordzijde van het kanaal kost de Algonquins veel slachtoffers. Zodra de genie een brug over het kanaal gereed heeft, gaat de opmars verder naar Edewecht met als einddoel Bad Zwischenahn. Voor Edewecht krijgt het regiment de taak het bosgebied links en rechts van de hoofdweg te zuiveren. Dit kost de Algonquins meerdere dagen en veel slachtoffers aan gewonden en gesneuvelden.

Private Edward Henry O'Neil is één van de gewonden. Hij wordt vervoerd naar de 15e Canadian Field Ambulance. Daar stelt men vast dat hij wonden van granaatscherven heeft in de linker bovenarm, de elleboog, de rug, de buik en de linkerknie. Men kan niets meer voor hem doen en hij overlijdt korte tijd later. Hij krijgt vooreerst een graf bij Friesoythe. Voor de gesneuvelden in de regio is hier een grote tijdelijke begraafplaats gemaakt.

Een definitieve rustplaats krijgt hij op 9 maart '46 op de CWGC Canadese begraafplaats in Holten in plot 11, rij A, graf 3.

Toegekend worden hem:

de 1939-1945 Star; de France-Germany Star; de War 1945 en de Canadian Volunteer Service Medal met gesp.

Zijn grafsteen heeft als tekst:

Gone but not forgotten

Vertaald:

Heen gegaan maar niet vergeten

Bronnen:

www.cwgc.org; www.ancestry.com;

www.canada.ca/library-archives; wikipedia, wartimesproject.com; War Diary Algonquin Regiment, project '44.